

nebb is szó volt, továbbá még azon körülmény, hogy az állatok is érző lények; ők épp úgy érzik a fájdalmat, mint az ember, sőt, talán még jobban is, mert nem tudnak panaszkodni. Megindító végre azon körülmény, hogy egyes állat mily hűséggel és szeretettel viseltetik az ember iránt.

Ha ezeket meggondoljuk, nagyon sok okunk van az állatok védelmezésére!

Szeged. Állami főreáltanoda önképző köre.

HEKTOR.

Irta: RAUSCHENBERGER FERENCZ.

Védd az állatot s bánj el vele szeliden,
Nehogy az Isten büntető keze érjen.

Le Corbeau.

Csendes, holdvilágos éjszaka volt, midőn a vadászatról hazafelé mentem. Hátamon a puská, mellettem a kutya, így haladtam a nádas és az erdő közt egy keskeny ösvényen. A hold sárga fényével megaranyozta a fák koronáját s csak itt-ott hatolhattak a sűrű lombon keresztül sugarai, a melyektől a harmatcseppekkel fődött fűszálak, mintha csupa gyönggyel lettek volna kirakva, fénylettek. A nádas vizében pedig, a mely nappal zöldes színű volt s most oly szép, mintha csupa aransávkból volna összetéve, fel-tűnik a hold mosolygó képe a többi égi testektől környezve.

Csendesen megálltam s esodálkozva néztem a gyönyörű látványt, mely szemem elé tárult; nem hiheltem, hogy a természet műve legyen az; az álom szárnyain véltem magamat s nem is mertem mély lélekzetet venni, mert féltem, hogy e szép álmomból felébredek. Itt szerettem volna tölteni az egész éjszakát; de nem lehetett; válnom kellett e szép helytől és sietnem a hid felé a mely a nádason vezet át, s a melyen még mindig a vadászat után barátommal találkoztam, hogy együtt haza mehessünk s utközben egymásnak az est élményeit elbeszélhessük.

Midőn az országútra értem, gyakran visszatekinttem a gyönyörű helyre, mely varázserejével annyira ott tartott s most is minduntalan vissza-vissza hí.

A mint gyors léptekkel haladtam a hid felé, egyszerre lövést hallottam a nádas tulsó partján, egy pár percze rá erős kutya csaholást s e közben ismét egy lövést.

Elérkeztem végre a hidhoz és leülve egy nagy köre, ott vártam barátomat, Józsit, s bizonyosan tudtam már, hogy ő sem ment még haza, mert az előbb az ő kutyája, a Hektor volt az, a mely oly nagyon csaholt, ráismertem a hangjáról. — Minek is ütötte e szelid és hű állatot, gondoltam magamban, talán

mert nem találta mindjárt a lelőtt vadat? Nem hiszem, hogy ez lett volna az oka, mert ő mindig hámulatos gyorsasággal találta meg a vadat. — Igaz, egyszer én is nagyon megharagudtam reá egy tetteért, de annak is én magam voltam az oka, nem pedig Hektor.

Ugyanis midőn a buza már meglehetősen nagy volt, kivitettem egyszer magammal s azt hittem, hogy ha jól betanított ügyes kutyám van, sokat fogok löni. Már előre is rendeltem otthon két nagy fazék forró vizet, a vadnak. — Tudtam, hogy be kell bocsájtani a buzába és ha a fürjet meglátja egynehány lépésnyire tőle, feltartja egyik lábát és a farkát s várja míg az ember mondja neki. Előre! Ekkor ráugrik a fürjre s ez fölrepül.

Fölhajtotta nálam is szépen a fürjet s csak az volt a baj, hogy nem tudtam czélozni, nem találtam egyet sem, midőn a harmadik lövést is hiába tettem már röstelni kezdtem a dolgot, a puskát s mindent okoltam s fogadtam, hogy addig haza nem megyek, míg fürjet nem lövök; de a negyedik lövés is csak hiába ment ki a csőből s hiába nézett körül Hektor, nem talált semmit. Mit csinált ekkor az okos állat? Visszafordult, nagyot nézett reám, s haza ment, ott hagyott a faképnél. Ki ne haragudott volna ha ilyen szégyen éri, hogy üresen kell hazamennie a vadászatról; de az egésznek csak én voltam az oka nem pedig ez okos állat. — Most csak az bánt, hogy Józsi barátom megverte azt a kutyát, a mely mindig oly okos és hozzá oly hü állat volt.

Nini, itt jön a Hektor, hogy siet; nem sokára itt is lesz az ura. — De mi baja lehet ennek a kutyának? Sohasem tette ezt, megfogja a nadrágomat s erővel tova akar huzni s mikor már leráztam ismét megfogja s úgy néz reám, mintha kérne valamit s folyton vonszol a nádas tulsó partja felé. — Nem tudtam soká, hogy mit akar; végre utána mentem s ime hová vezetett, a már félig vérben uszó [barátomhoz, a Józsihoz. Nem tudtam ijedségemben, hogy mit csináljak; tudott még beszélni, de állani már alig volt képes. Felemeltem s ő vállaimra borult s így indultunk hazafelé.

A milyen gyönyörű volt a kép, a melyet csak még az előbb az erdő és nádas közt, a keskeny ösvényen haladva láttam s csodáltam, épp oly szomorú jelenet volt ez, midőn a falu felé haladtam szegény barátommal, midőn a holdon sötét felhők vonultak át, melyek az egész vidéket mély homálylyal borították, a melyben itt-ott csak a pásztortűz tűnt fel. — Utközben még elmondotta szerencsétlen esetét, hogy mikor a kutyát megverte a puskatusával, mert nem akarta mindjárt átadni a kacsát, elsült a puskas az egész töltés mellébe hatolt.

Ezek voltak utolsó szavai, a melyeket tőle hallottam, mert midőn haza érkeztünk s lefektettem ágyába, már magánkivül volt. Hiába futottam orvosi segélyért, mert még ez éjszaka elvált s elaludt örökre.

Midőn a következő nap a harang megszólalt s a temetőbe kísértük, ott a koporsó alatt lehetett látni hü kutyáját, a mely

elkísérte urát, midőn örök nyugalomra helyezték s ott maradt sirjánál éjjel és nappal, s az ő esontjait is nemsokára az a föld takarta, mely uráét.

Ezért mondom:

Nincsen hüebb állat mint a kutya,
Mert urát soha el nem hagyja.

Sopron. Állami főreáltanoda önképző köre.

A kedves ember.

— Rajz. —

Irta: ULLRICH NÁNDOR.

Félelmes, de kedves ember volt az egész kis városban Kómpol Tihamér. Kedves ember volt, kezdjük azon. Hogy miért volt kedves — ugyan ki firtatná?

Volt nagy birtoka, melyet őseitől örökölt valami rengeteg pörrel és volt ősi neve, melyet szintén őseitől örökölt, pör nélkül. Gazdasághoz nem igen értett, mert hiszen minek is terhelte volna ősi kobakját annyi tudománynyal, mikor hű tisztakezü (!) ispánja volt, ki pontosan beszámolt neki a jégverésről, forró esőtlen nyárról, a marhák ezerféle bajáról, a nagy esőzésekről stb. . .

De azért mindezek daczára is Tihamérünknek mindig volt annyi jövedelme, a mennyi magára és jó czimboráira kellett. A lányos anyák előtt kedves volt, bár a lányok nem igen tudták mosolygás nélkül hallgatni ököllet és fokossal való társalgását.

Hogy miért volt félelmes ember a mi kedves Tihamérünk? — Nem volt szemeiben valami leküzdhetetlen varázserő, mely elesavarta volna a menyeeskék fejét, hanem volt tekintetében olyasmi, mitől a kutyák is messzire elkerülték. De mindez még nem magyarázza meg, miért volt félelmetes.

Türelem rózsát terem.

De Tihamér ezt a szép közmondást nem ismerte. Már kis korában, mikor macskájával játszott egy verőfényes napon a konyhaajtó küszöbén, bebizonyította ezt s azóta még nem ért rá megtanulni.

Akkor macskáját verte agyon csupán türelmetlenségből, mivel a hű pára nem akart czimborájává szegődni és maga ette meg a tejfelt, melyet Tihamér is imádott és szemmel tartott.

Volt neki hajdan egy bundás kutyája. Németül akart vele társalogni, de a szerencsétlen pára (magyar vér volt) nem akarta megérteni a német nyelvet. Tihamér fogságra vetette. Azóta is ott gubbaszt talán a kapu előtt szellős bódéjában; ott gubbaszt, hogy majd megveszi az Isten hidege, vagy majd elolvad az agyveleje a nyári melegtől; csakugy zörög a bordája ha a szél belekap.

De hisz ez mind köznapi história. Tihamér hogy törődnék